

[Christophersen]

Det er en påstand, som modstandere af vores medlemskab ustandselig prøver at udbrede, men den er urigtig. Enhver vidste naturligvis, at vores deltagelse i det europæiske økonomiske samarbejde også havde en politisk baggrund, og selve etableringen af Det europæiske Fællesskab har fundet sted ud fra en rent politisk betragtning, men man har valgt at realisere en europæisk politik ved at begynde med at etablere et økonomisk samarbejde.

Derfor er der heller ikke noget mærkeligt i, at vi i Fællesskabet af og til kommer til at stå i en situation, hvor det politiske og det økonomiske glider ind over hinanden. I den forstand er ministerens redegørelse også interessant. Den nævner nemlig forskellige eksempler – og den række kunne suppleres – på, hvordan vi ud fra politiske vurderinger har truffet eller har undladt at træffe økonomiske beslutninger i Fællesskabet.

Vi fremrykkede eksempelvis afslutningen af forhandlingerne med Jugoslavien om en særlig EF-aftale, en særlig præferenceaftale, ud fra en rent politisk vurdering af, hvordan situationen i Jugoslavien efter præsident Titos død bedst kunne stabiliseres. Det var EFs politiske bidrag til stabiliseringen af det jugoslaviske samfund.

Vi suspendede associeringsaftalen med Tyrkiet og med Grækenland i de perioder, hvor der var diktatur i de lande. Det var ikke af økonomiske årsager, at den suspension fandt sted, men det var rent politiske årsager.

Vi har gennemført præferenceaftaler med en række mellemøstlige lande og har ved udformningen af de præferenceaftaler selvfølgelig søgt at tage hensyn til behovet for en politisk balancegang mellem de forskellige magter i Mellemøsten.

Vi har i forbindelse med etableringen af Lomékonventionen arbejdet for også at få indsat bestemmelser om, at menneskerettighederne i et vist omfang skal respekteres, for at et land, der deltager i konventionen, kan tilgodeses. Også det er en rent politisk anvendelse af økonomiske instrumenter.

Jeg vil i øvrigt sige: kunne nogen her i salen holde til at afvise en dansk deltagelse i en EF-sanktionspolitik over for Sydafrika? Det tvivler jeg meget stærkt på.

Derfor glider det politiske og det økonomiske selvfølgelig over i hinanden. Folk, som normalt argumenterer ud fra en marxistisk

betragtning, burde egentlig være de sidste, som kunne tillade sig at stå op og sige, at økonomi ikke har noget med politik at gøre.

Man kan drøfte, om sanktioner i almindelighed er et særlig skarpt sværd i det politiske slagsmål internationalt. Det kan man have sine tvivl om. Jeg har personlig altid givet udtryk for, at jeg var meget skeptisk over for det, for de gange, der er anvendt internationale sanktioner, har det normalt vist sig, at de ikke førte til nogen særlig opsigtsvækkende resultater. Sanktionspolitikken over for Rhodesia virkede ikke særlig godt og førte til, at Rhodesia fik en stor, stærk industri. 1930rnes sanktionspolitik over for Italien i forbindelse med Spanienkonflikten eller i forbindelse med Abessinienkonflikten førte heller ikke til noget særlig opmuntrende. Vi har flere lignende eksempler på det.

Men der kan være andre grunde til at ville anvende sanktioner end alene ønsket om at fremkalde et bestemt resultat i forhold til dem, der rammes af sanktionerne. Sanktionspolitik kan også være udtryk for en solidaritet. Det kan være en politisk tilkendegivelse af, hvor alvorligt man betragter en international udvikling.

Her kommer både Polen og Argentina naturligvis ind i billedet, for det er to stærke eksempler på, at sanktionsbeslutninger kan have et sådant sigte. Jeg synes, ministerens betragtninger om forholdet til Sovjetunionen her er yderst velanbragte. Når det drejer sig om Argentina, vil jeg sige, at det må være en helt elementær ting, at medlemslandene i Det europæiske Fællesskab i denne uhyre vanskelige situation for Storbritannien ikke skaber nogen som helst tvivl om, at de forholder sig solidarisk med Storbritannien. Der må ikke være nogen som helst tvivl om, at vi støtter dette demokratiske medlem af den europæiske familie i den uhyre komplicerede og farlige situation, der er opstået som følge af Argentinas aggression.

Ministerens redegørelse tjener i hvert fald det udmærkede formål, at den dels beskriver, hvor kompliceret det spørgsmål er, som vi står over for, dels viser, hvor værdifuldt det er, at en dansk regering er i stand til at handle med den fornødne smidighed.

Jeg er enig i, at man i almindelighed ikke skal gå rundt og bruge § 113 fra morgen til aften med henblik på alle mulige store og små internationale politiske situationer, men